

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1. ČERVENCE 2016 – 31. SRPNA 2016

Citroën Commerce GmbH

(věc C-476/14)

Datum rozhodnutí: 7. července 2016

Závěr: *Náklady na převoz motorového vozidla od výrobce k prodejci, které nese spotřebitel, musí být zahrnuty do prodejní ceny tohoto vozidla uvedené v reklamě obchodníka, pokud tato reklama s ohledem na všechny své charakteristiky obsahuje z pohledu spotřebitele nabídku týkající se uvedeného vozidla.*

Skutkové okolnosti: Společnost Citroën Commerce zveřejnila ve vydání novin *Nürnberger Nachrichten* ze dne 30. března 2011 reklamu týkající se motorového vozidla značky Citroën, která obsahovala následující informace: „například Citroën C4 VTI 120 Exclusive: 21 800 [eur]1“ a „maximální sleva 6 170 [eur]1“. Exponent „1“ odkazoval na poznámku uvedenou v dolní části této reklamy, která zněla takto: „plus náklady na převoz ve výši 790 [eur]. Nabídka platí pro soukromé osoby na všechny vozy Citroën C 4 [...] objednané do 10. dubna 2011 [...]“. Celková cena zahrnující náklady na převoz vozidla od výrobce k prodejci, které měl zákazník uhradit při koupi takového vozidla, nebyla ve zmíněné reklamě uvedena. ZLW podalo u zemského soudu v Kolíně nad Rýnem návrh, kterým se domáhalo, aby se společnost Citroën Commerce zveřejňování zmíněné reklamy zdržela, jelikož v reklamě nebyla uvedena konečná cena zahrnující náklady na převoz.

Právní stránka: Prodejní cena musí jakožto konečná cena zahrnovat nevyhnutelné a předpokládané položky ceny, které musí uhradit spotřebitel a které představují peněžité protiplnění za předmětný výrobek. Za situace, kdy obchodník, který prodává určitý výrobek, vyžaduje, aby spotřebitel nesl náklady na přepravu tohoto výrobku od výrobce k tomuto obchodníkovi–prodejci, s tím důsledkem, že tyto náklady, jejichž výše se konec konců nemění, musí uhradit spotřebitel, tudíž uvedené náklady představují položku prodejní ceny ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 98/6. Tak tomu je zejména v případě, kdy se spotřebitel dostaví do obchodních prostor obchodníka, aby si převzal motorové vozidlo, které od tohoto obchodníka koupil a které bylo vyrobeno v jiné provozovně. Za takové situace obvykle nese náklady na převoz tohoto vozidla od výrobce k obchodníkovi–prodejci spotřebitel. Tyto nutné náklady na převoz, jež nese spotřebitel, je nutno odlišovat od dalšího poplatku za dopravu či do-

dání výrobku zakoupeného na místě, které si tento spotřebitel zvolil, jelikož tento další poplatek nelze považovat za nevyhnutelnou a předpokládanou položku ceny. Cena výrobku, který obchodník nabízí ke koupi spotřebitelům, tedy musí v reklamě týkající se tohoto výrobku zahrnovat náklady na jeho přepravu od výrobce k tomuto obchodníkovi, pokud tyto náklady musí uhradit spotřebitel.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. července 2014, *Komise v. Belgie*, C-421/12, EU:C:2014:2064; ze dne 18. září 2014, *Vueling Airlines*, C-487/12, EU:C:2014:2232; ze dne 16. července 2015, *Abcur*, C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481.

Relevantní právní úprava: Čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli.

Verband Sozialer Wettbewerb eV.

(věc C-19/15)

Datum rozhodnutí: 14. července 2016

Závěr: *Do působnosti nařízení o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin spadají výživová nebo zdravotní tvrzení uvedená v obchodním sdělení týkajícím se potraviny, která má být jako taková dodána konečnému spotřebiteli, když toto sdělení není určeno konečnému spotřebiteli, ale výhradně zdravotnickým odborníkům.*

Skutkové okolnosti: Společnost Innova Vital, jejímž jednatelem je lékař, uváděla na trh v Německu potravinový doplněk nazvaný „Innova Mulsin® Vitamin D₃“ s obsahem vitamínu D₃ podávaný ve formě kapek. V listopadu 2013 zaslal jednatel společnosti Innova Vital výhradně jmenovitě uvedeným lékařům dopis, který obsahoval doporučení používání potravinového doplňku emulze vitamínu D₃ (Innova Mulsin® D₃) i jeho obrazové znázornění, informace o jeho složení, jeho prodejní cenu a denní náklady na léčbu podle doporučeného dávkování v rozsahu jedné kapky denně. Verband Sozialer Wettbewerb podal ke krajskému soudu pro Mnichov I, Německo žalobu na zdržení se jednání proti společnosti Innova Vital na základě § 8 zákona o nekalé soutěži, ve znění použitelném na spor v původním řízení. Toto sdružení před předkládajícím soudem tvrdilo, že dotčený dopis obsahuje zdravotní tvrzení zakázaná

čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006, a sice tato dvě tvrzení: „Jak již ukázalo několik studií, vitamin D hraje významnou úlohu při předcházení několika nemocem, jako je atopický ekzém, osteoporóza, cukrovka a RS [roztroušená skleróza]. Podle těchto studií spolupůsobí příliš nízká hladina vitamínu D v dětství na budoucí výskyt těchto nemocí.“ a „Rychlé předcházení a vyloučení stavů nedostatku (80 % obyvatel je popsáno jako obyvatelstvo s nedostatkem vitamínu D₃ v zimě).“ V tomto ohledu Verband Sozialer Wettbewerb zejména tvrdí, že ustanovení nařízení č. 1924/2006 se použijí na reklamu určenou jak pro odborné kruhy, tak pro kruhy laické. Naopak podle společnosti Innova Vital se nařízení č. 1924/2006 netýká reklamy určené pro odborné kruhy. A proto jelikož byl dotčený dopis určený pouze lékařům, nejsou podle názoru Innova Vital ustanovení tohoto nařízení použitelná na zdravotní tvrzení zakázaná čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006, která se nacházejí v tomto dopise.

Právní stránka: Čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1924/2006 stanoví, že používání výživových a zdravotních tvrzení je přípustné pouze tehdy, pokud na základě všeobecně uznávaných vědeckých údajů bylo prokázáno, že přítomnost, nepřítomnost nebo snížený obsah živiny nebo jiné látky, k níž se tvrzení vztahuje, v potravine nebo kategorii potravin má příznivý výživový nebo fyziologický účinek. Zdravotníci odborníci mohou být zajisté považováni za osoby, které disponují většími vědeckými znalostmi než konečný spotřebitel chápaný jako průměrný spotřebitel, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, jak uvádí bod 16 odůvodnění tohoto nařízení. Nicméně u těchto odborníků nelze mít za to, že jsou s to mít neustále všechny specializované a aktualizované vědecké znalosti, které jsou nezbytné pro hodnocení každé potraviny a výživových nebo zdravotních tvrzení použitých při označování a obchodní úpravě těchto potravin nebo reklamě na ně. Nelze však vyloučit, že zdravotníci odborníci budou sami uvedeni v omyl nepravdivými, dvojsmyslnými nebo klamavými výživovými nebo zdravotními tvrzeními, a proto jim hrozí, že v dobré víře podají nesprávné informace ohledně potravin, které jsou předmětem obchodního sdělení určeného konečným spotřebitelům, se kterými jsou ve spojení. Kromě toho, pokud by výživová nebo zdravotní tvrzení určená zdravotnickým odborníkům nespádala do působnosti nařízení č. 1924/2006, takže by se taková tvrzení mohla použít, aniž by bylo nezbytné vycházet z vědeckých důkazů, hrozilo by, že provozovatelé potravinářských podniků obejdou povinnosti stanovené tímto

nařízením tak, že se obrátí na konečného spotřebitele prostřednictvím zdravotnických odborníků, aby tito doporučili jejich potraviny tomuto spotřebiteli.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 17. listopadu 1983, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335; ze dne 4. května 2010, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, a ze dne 17. března 2016, *Liffers*, C-99/15, EU:C:2016:173; ze dne 5. dubna 2011, *Société fiduciaire nationale d'expertise comptable*, C-119/09, EU:C:2011:208.

Relevantní právní úprava: Článek 1 odst. 2 nařízení č. 1924/2006 Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin, ve znění nařízení Komise (EU) č. 1047/2012.

Granarolo SpA (věc C-196/15)

Datum rozhodnutí: 14. července 2016

Závěr: Žaloba na náhradu škody založená na náhlém přerušení zavedených dlouhodobých obchodních vztahů nespádá do oblasti deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti, pokud mezi stranami existoval tacitní smluvní vztah. Takové zavedené dlouhodobé obchodní vztahy musejí být kvalifikovány jako „smlouva o prodeji zboží“, jestliže je závazkem typickým pro dotčenou smlouvu dodání zboží, nebo jako „smlouva o poskytování služeb“, pokud je tímto závazkem poskytování služeb.

Skutkové okolnosti: Z předkládacího usnesení plyne, že společnost Ambrosi se sídlem v Nice (Francie) prodávala zhruba 25 let ve Francii potraviny vyrobené společností Granarolo se sídlem v Bologni (Itálie), aniž by byl jejich vztah založen na rámcové smlouvě či na ujednání o výhradním zastoupení. Společnost Granarolo sdělila společnosti Ambrosi doporučeným dopisem ze dne 10. prosince 2012, že ode dne 1. ledna 2013 budou její výrobky prodávány ve Francii jinou francouzskou společností. Společnost Ambrosi měla za to, že tento dopis představoval náhlé přerušení zavedených obchodních vztahů ve smyslu článku L. 442-6 francouzského obchodního zákoníku, u něhož nebyla dodržena minimální výpovědní lhůta, zohledňující dobrou trvání jejich obchodního vztahu, a podala k tribunal de commerce de Marseille (obchodní soud v Marseille, Francie) proti společnosti Granarolo žalobu na náhradu škody založenou na uvedeném ustanovení. Rozsudkem ze dne 29. července 2014 se tento soud prohlásil za příslušný z důvodu, že žaloba měla deliktů povahu a že se místo, kde došlo ke škodné události ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I, nacházelo v sídle společnosti Ambrosi v Nice.

Právní stránka: Ve značné části členských států mohou být dlouhodobé obchodní smluvní vztahy, které nevznikly na základě písemné smlouvy, v podstatě považovány za tacitní smluvní vztahy, jejichž porušení může vést ke smluvní odpovědnosti. Ačkoli čl. 5 bod 1 nařízení Brusel I nevyžaduje uzavření písemné smlouvy, je nicméně určení smluvní povinnosti nezbytné k použití tohoto ustanovení. Taková povinnost může být považována za vzniklou mlčky, zejména pokud vyplývá z jednoznačných aktů vyjadřujících vůli smluvních stran. Nejprve je třeba zkoumat, zda se dlouhodobý obchodní vztah, který existoval mezi stranami, za konkrétních okolností věci, kterou projednává, vyznačuje existencí mlčky sjednaných povinností stran, takže mezi nimi existoval vztah, který lze kvalifikovat jako smluvní. Domněnka existence takového tacitního vztahu nicméně neplatí a takový vztah musí být prokázán. Tento důkaz se kromě toho musí zakládat na souboru shodujících se okolností, mezi které mohou patřit existence zavedených dlouhodobých obchodních vztahů, dobrá víra smluvních stran, pravidelnost operací a jejich vývoj v čase vyjádřený v množství a v hodnotě, případné dohody o vyfakturovaných cenách nebo o poskytnutých slevách, jakož i vzájemná korespondence.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 19. prosince 2013, *Corman-Collins*, C-9/12, EU:C:2013:860; ze dne 25. února 2010, *Car Trim*, C-381/08, EU:C:2010:90.

Relevantní právní úprava: Článek 5 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Wrocław – Miasto na prawach powiatu (věc C-406/14)

Datum rozhodnutí: 14. července 2016

Závěr: *Veřejný zadavatel není oprávněn na základě ustanovení v zadávací dokumentaci veřejné zakázky požadovat, aby budoucí dodavatel této zakázky realizoval určitou procentní část stavebních prací, které jsou předmětem uvedené zakázky, vlastními prostředky.*

Skutkové okolnosti: Dne 18. května 2007 zahájil příslušný úřad města Vratislavi omezené zadávací řízení týkající se částečné výstavby okruhu. Tomuto projektu, jehož náklady odpovídaly přibližně 65 milionům eur, byla poskytnuta unijní finanční pomoc z operačního programu pomoci Společenství Polské republiky v oblasti infrastruktury a životního prostředí v rámci cíle „Konvergence“ spolufinancovaného Fondem soudržnosti a EFRZ. Ze sedmi hos-

podářských subjektů, které se přihlásily k účasti na tomto řízení, bylo pět vyzváno k podání nabídky. Zadávací dokumentace zasláná těmto pěti hospodářským subjektům obsahovala následující ustanovení: „Hospodářský subjekt je povinen realizovat alespoň 25 % prací, které jsou předmětem zakázky, vlastními prostředky.“ Dne 1. srpna 2008 uzavřelo město Vratislav veřejnou zakázku s hospodářským subjektem, kterého vybralo. Po správním řízení následujícím po realizaci této zakázky, jež bylo zahájeno vnitrostátními orgány pověřenými kontrolou správnosti některých akcí spolufinancovaných ze strany Unie, byla městu Vratislav uložena finanční oprava ve výši jistiny 8 600 473,38 polských zlotých (PLN) (přibližně 1 960 000 eur), odpovídající 5 % z nákladů, které jsou předmětem veřejného financování, z důvodu údajné nesrovnalosti uvedeného ustanovení ve vztahu ke směrnici 2004/18, jež se na dotčenou zakázku použije s přihlédnutím k její hodnotě.

Právní stránka: Čl. 48 odst. 3 uvedené směrnice tím, že stanoví možnost uchazečů prokázat, že s využitím způsobilosti třetích osob splňují minimální technickou a odbornou způsobilost stanovenou veřejným zadavatelem, pokud prokážou, že budou skutečně disponovat nezbytnými prostředky pro plnění zakázky, které nejsou jejich vlastní, bude-li jim zakázka zadána, zakotvuje možnost, aby tyto hospodářské subjekty využily subdodavatelů k plnění veřejné zakázky, a to v zásadě bez omezení. Nicméně jestliže zadávací dokumentace ukládá uchazečům, aby ve svých nabídkách uvedli část zakázky, kterou případně zamýšlí zadat subdodavatelům a navrhované subdodavatele, veřejný zadavatel má pro účely plnění zásadních částí veřejné zakázky právo zakázat využití subdodavatelů, jejichž způsobilost nemohl ověřit při přezkumu nabídek a při výběru dodavatele. Takové ustanovení, jež ukládá omezení využití subdodavatelů pro abstraktně vymezenou procentuální část této zakázky, a to nezávisle na možnosti ověřit způsobilost případných subdodavatelů a bez jakékoli zmínky o zásadní povaze úkolů, jež by byly dotčeny, se tedy jeví jako neslučitelné se směrnicí 2004/18. Porušení unijních právních předpisů přitom představuje „nesrovnalost“ ve smyslu čl. 2 bodu 7 nařízení č. 1083/2006 pouze tehdy, pokud vede nebo by mohlo vést ke ztrátě v souhrnném unijním rozpočtu, a to započtením neoprávněného výdaje do tohoto rozpočtu. Takové porušení je tedy nutno považovat za nesrovnalost, pokud může mít jako takové dopad na rozpočet. Naproti tomu se nevyžaduje, aby byla prokázána existence konkrétního finančního dopadu. Porušení pravidel zadávání veřejných zakázek předsta-

vuje nesrovnalost, pokud nelze vyloučit možnost, že toto porušení mělo dopad na rozpočet dotčeného fondu. Pokud jde o mechanismus finanční opravy upravený v článku 98 nařízení č. 1083/2006, je třeba konstatovat, že tento článek v souladu s jeho odstavci 1 a 2 členským státem ukládá, aby provedly finanční opravu, pokud byla zjištěna nesrovnalost. Výši opravy je přitom třeba určit s přihlédnutím ke třem kritériím, a sice povaze zjištěné nesrovnalosti, její závažnosti a finanční ztrátě, která dotčenému fondu vznikla.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. října 2013, *Swm Costruzioni 2 a Mannocchi Luigino* (C-94/12, EU:C:2013:646; ze dne 18. března 2004, *Siemens a ARGE Telekom*, C-314/01, EU:C:2004:159.

Relevantní právní úprava: Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, ve znění nařízení Komise (ES) č. 2083/2005; Nařízení Rady (ES) č. 1083/o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999.

Ordre des barreaux francophones et germanophone a další (věc C-543/14)

Datum rozhodnutí: 28. července 2016

Závěr: *Služby poskytované advokáty procesním subjektům, které mají nárok na právní pomoc na základě vnitrostátního režimu právní pomoci, nejsou osvobozeny od daně z přidané hodnoty.*

Skutkové okolnosti: Ve sporu v původním řízení byla Ústavnímu soudu v Belgii předložena řada žalob znějících na zrušení článku 60 zákona ze dne 30. července 2013. Tímto ustanovením přestaly být s účinností od 1. ledna 2014 osvobozeny od DPH služby advokátů, které byly v Belgii osvobozeny na základě přechodného ustanovení v článku 371 směrnice 2006/112. Zákonná sazba DPH uplatňovaná na služby advokátů činí v Belgii 21 %. Předkládající soud si klade otázku, zda zdanění služeb advokátů DPH a zvýšení ceny těchto služeb, které z toho plyne, je slučitelné s právem na účinnou právní ochranu a konkrétně s právem na advokáta. Dále se táže, zda je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení v souladu se zásadou rovnosti zbraní, jestliže jsou náklady takto zvýšeny pouze pro osoby, které nejsou plátcem daně a nemají nárok na právní pomoc, zatímco osoby, které plátcem daně jsou, si mohou DPH zaplacenou za tyto služby odpočít.

Právní stránka: Bod 15 přílohy III uvedené směrnice opravňuje členské státy uplatňovat sníženou sazbu DPH nikoli na jakékoli poskytování služeb sociálního charakteru, ale pouze na poskytování takových služeb organizacemi, které jsou dobročinné a vyvíjejí činnost v oblasti sociální péče a sociálního zabezpečení, přičemž úmysl zákonodárce Unie omezit možnost uplatnění snížené sazby pouze na poskytování služeb organizacemi splňujícími tento dvojí požadavek by byl zmařen, kdyby členský stát mohl kvalifikovat soukromé entity, které mají za cíl dosahování zisku, jako organizace ve smyslu uvedeného bodu 15 pouze z důvodu, že tyto entity poskytují rovněž služby sociální povahy. Členský stát nemůže uplatňovat sníženou sazbu DPH na poskytování služeb soukromými entitami, které mají za cíl dosahování zisku na základě pouhého posouzení povahy jejich služeb a nevzít v úvahu zejména cíle sledované těmito entitami jako celek a stálost jejich sociálních činností. Profesionální kategorii advokátů přitom nelze vzhledem k jejím celkovým cílům a vzhledem ke skutečnosti, že její případná sociální činnost postrádá stálost, obecně považovat za kategorii, která má sociální povahu. Uplatnění dalších osvobození stanovených směrnicí závisí nejen na tom, zda jsou dotčené poskytované služby sociální, přičemž musí úzce souviset se sociální péčí nebo sociálním zabezpečením, ale je dále omezeno na služby poskytované subjekty považovanými za dobročinné. Služby v rámci vnitrostátního režimu právní pomoci však neposkytují všichni advokáti, nýbrž pouze ti, kteří se dobrovolně přihlásí k tomu, že budou tyto služby poskytovat jako hlavní či vedlejší činnost, přičemž jsou za tímto účelem zapsáni na seznam, který se každý rok obnovuje. Poskytování služeb v rámci takového režimu je podle všeho pouze jedním z cílů advokátní profese. Poskytování služeb advokátů v rámci vnitrostátního režimu právní pomoci dotčeného v původním řízení proto není osvobozeno od DPH na základě osvobození stanovených směrnicí.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 17. června 2010, *Komise v. Francie*, C-492/08, EU:C:2010:348; ze dne 8. března 2011, *Lesoochrannárske zoskupenie*, C-240/09, EU:C:2011:125, jakož i ze dne 13. ledna 2015, *Rada a další v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4.

Relevantní právní úprava: Článek 132 odst. 1 písm. g) směrnice 2006/112 Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty.

Città Metropolitana di Bari (věc C-147/15)

Datum rozhodnutí: 28. července 2016

Závěr: *Vyplňování lomu jiným než těžebním odpadem není podřízeno ustanovením směrnice 1999/31, pokud tato činnost představuje využití tohoto odpadu.*

Skutkové okolnosti: Společnost Edilizia Mastrodonato podala dne 16. března 2010 žádost za účelem rozšíření lomu doprovázenou zejména provozním záměrem rekultivace životního prostředí, která předpokládá vyplnění dřívě využívaných oblastí pomocí 1 200 000 m³ jiného než těžebního odpadu. Rozšíření lomu povolila dne 21. září 2011 regionální služba „Těžební činnosti“ za podmínky, že rekultivační program bude uskutečněn podle podmínek záměru, který byl schválen současně. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že mezi společností Edilizia Mastrodonato a provincií Bari vznikl rozpor ohledně toho, jak měla Edilizia Mastrodonato postupovat, aby skutečně mohla provést vyplnění dřívě využívaných oblastí. Dne 19. ledna společnost Edilizia Mastrodonato zaslala provincii Bari oznámení o zahájení činnosti v souladu se zjednodušeným postupem použitelným na využití odpadů. Dne 15. listopadu 2012 velitel služby provinciální policie – ochrana obyvatelstva a životního prostředí provincie Bari odmítl, aby se na záměr vyplňování společností Edilizia Mastrodonato takový zjednodušený postup použil z důvodu, že uvedené vyplňování ve skutečnosti bylo záměrem ukládky zvláštního inertního odpadu o objemu 1 200 000 m³ formou skládkování, který měl být předmětem řádného povolovacího postupu podle čl. 10 odst. 3 legislativního nařízení č. 117/2008, kterým se do vnitrostátního práva provádí čl. 10 odst. 2 směrnice 2006/21.

Právní stránka: Článek 3 bod 15 směrnice 2008/98 definuje „využití“ odpadu zejména jako činnost, jejímž hlavním výsledkem je, že odpad slouží užitečnému účelu tím, že nahradí

jiné materiály, které by jinak byly použity ke konkrétnímu účelu. Z toho vyplývá, že úspora přírodních zdrojů musí být hlavním cílem využití odpadů. *Vice versa*, pokud je úspora surovin pouze druhotným účinkem činnosti, jejímž prvotním účelem je odstraňování odpadu, tato skutečnost nemůže zpochybnit kvalifikaci této činnosti jako odstraňování odpadu. Předkládacímu soudu přísluší, aby posoudil, zda je účelem vyplňování lomu primárně využití jiného než těžebního odpadu, který je určen k použití při tomto vyplňování. Použití odpadů, které nejsou vhodné pro vyplnění vytěžených prostor, by vedlo k podstatně škodlivějším účinkům na životní prostředí, než pokud by bylo vyplnění provedeno za použití jiných materiálů. Činnost nelze klasifikovat jako využití odpadu, pokud tato klasifikace neodpovídá skutečnému dopadu činnosti na životní prostředí, který má být podle hierarchie odpadů stanovené v čl. 4 odst. 1 této směrnice, příznivější v případě využití než v případě odstranění odpadů. Předkládací soud v této souvislosti musí ověřit, zda by společnost Edilizia Mastrodonato přikročila k vyplnění vytěžených prostor lomu, který vlastní, i tehdy, pokud by musela při vyplňování upustit od použití jiného než těžebního odpadu, a zda odpady, jejichž použití bylo navrhováno, jsou k takovému vyplnění vhodné. Činnost dotčená ve věci v původním řízení může být označena za „využití“ pouze tehdy, pokud jsou tyto dvě kumulativní podmínky splněny.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 23. března 2006, *Komise v. Rakousko*, C-209/04, EU:C:2006:195; ze dne 27. února 2002, *ASA*, C-6/00, EU:C:2002:121; ze dne 13. února 2003, *Komise v. Lucembursko*, C-458/00, EU:C:2003:94.

Relevantní právní úprava: Článek 10 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/21/ES o nakládání s odpady z těžebního průmyslu a o změně směrnice 2004/35/ES.

Připravil: Jan Tlamycha